

Проповед 180

Божият служител

Прочит: Исая 49, 1 - 6

Скъпи братя и сестри,

Ние, като християни, сме призвани с точно определена задача на тази земя. И Бог иска ние да сме Му верни и да изпълним задачата или задачите, за които Той ни е призвал. Верни ли сте на Бога? Осъзнали ли сте кои са задачите, за които Той ви е призвал? Готови ли сте да стигнете до края за Него? Това са въпроси, които сме си задавали много пъти, и въпреки това трябва да продължим да си ги задаваме. Защото животът на християнина не е просто едно преживяване до следващата седмица, или месец, или година, и очакване на смъртта, за да пристъпим в новия живот, а е живот с цел и посока. Ние сме определени да извървим определен път и да свършим определена работа - както го правеше апостол Павел, който можа да каже в края на живота си: **"Аз се подвизах в доброто войнстване, пътя свърших, вярата опазих."** Можете ли да кажете това за живота си и за нещата, които сте вършили, можете ли да кажете това за делата си и за задачите, които Бог ви е поставил? Или се чувствате разочаровани заради провалите, които отново и отново преживявате, и се чувствате недостойни да бъдете използвани отново от Бога. Бог ни дава задачи и ни дава сила за тях, и успехът на това, което вършим, в края на краищата не зависи от това, което ние хората определяме като успех, а от това как изглежда в Божиите очи. И още нещо, задачите, които получаваме, не са само за нас, а за цялата Църква Божия, ние сме призвани да носим товара си заедно. Четири момчета играели на брега на едно езеро. Както играели, едно от тях паднало в езерото и започнало да се дави. Най-голямото от четирите момчета успяло да извади своя приятел от водата и го спасил. Когато по-късно ги попитали какво се е случило на брега на езерото, те казали: първото: "Аз паднах във водата и щях да се удавя"; второто: "Аз го извадих от водата"; третото: Аз държах второто момче за краката, да не би при спасяването да падне и то в езерото; четвъртото: "Аз пък виках силно, за да дойде спасителният отряд по-бързо на точното място". Ето един хубав пример за това, как Бог ни използва и как всяка наша работа не би била пълна и полезна без човека до нас. Днешният текст ни говори за Божия слуга. Ние можем много бързо да отговорим на въпроса кой е Божият слуга с "Исус". В такъв случай, обаче, това няма да бъде цялата истина. Даже и ако признаем, че всичко, което ни се обещава тук, се е сбъднало в Исус Христос, днешният текст има да ни каже много повече от това. Божият слуга, за който се говори тук, може да бъде и народът на Израел, но може да се приеме, че е и новият Израел, духовният Израел, и това е Христовата Църква. Ние сме станали Израел, не защото сме родени като израилтяни, а защото чрез вяра и ново рождение сме станали деца на Бога и така - Негов народ. Накратко, ние можем да разберем чрез този текст как това, което Бог е поръчал и което желае от нас, и което не е могло да се сбъдне чрез народа на Израел, може да се сбъдне чрез нас. Този текст ни говори за това, как Бог може да ни употреби и как може да ни използва, за да се прослави Неговото име в нашата страна и в нашия свят. Исус чрез делото на кръста ни прави способни да бъдем добри служители на Бога.

1. Как Бог ни призовава? В текста ясно е записано: **"Господ ме призова още от раждането ми, още от утробата на майка ми спомена името ми!"** Ние някак си можем да приемем това за Исус Христос, казвайки: "Да! Той имаше това право и Той беше призван от Бога, всичко беше приготвено за Неговото идване". Но не можем да приемем това за нас самите. Ако внимателно четем Библиите си обаче, ще знаем, че всеки човек е много специален за Бога. Псалм 139 ни говори за това: **"Костите ми не се укриваха от Тебе, когато в тайна бях изграждан и в дълбочините на земята ми бе давана разнообразната ми форма. Твоите очи видяха необразуваното ми вещество; и в Твоята книга бяха записани всичките ми определени дни, докато още не съществуваше нито един от тях."** Бог ни познава преди да ни е познал който и да било друг. Бог познава нашата същност, знае как сме били образувани и ни е създал с определена цел. Затова не се отчайвайте в нито един момент от живота си, не губете надежда, защото Бог ви обича. Даже когато се провалите и когато нещата не се получават в живота ви, Той продължава да е с вас и да се грижи за вас. Вие сте продукт на Божията любов. Запомнете го. Ние не сме и никога няма да бъдем просто някакви пионки и незначителни пращинки във големия Божи план за света. За Бога всеки един от нас е значим. Ние сме важни за Бога и това е нещо, което не бива да забравяме никога. Бог ни е създал, Той ни познава още преди да сме се родили и даже преди да сме били създадени, още преди нашите майки да разберат, че ще ни има. Забележете, Бог не само знае за нас, а ни познава, и то добре. И този Бог, Който ни познава толкова добре, ни приема и иска да ни използва за Своего царство. Ако осъзнаваме, че Бог ни е избрал толкова отдавна и че ни познава толкова добре, тогава нашите слабости и провали имат друга тежест и не са решаващото. Защото това, което е от решаващо значение, не зависи от нас и от нашите усилия, а от Бога. В края на краищата, проблемът с нашите слабости и провали се решава не от нас и от нашите опити да поправим нещата, които сме счупили и повредили, и наранили, в живота си, а на съвсем друго място. Това място е кръстът на Голгота. Исус Христос се справи с всяка наша слабост и провал там, на Голгота. Той понесе всичко онова, в което ние се провалихме, всеки грях, който сме сторили, всяко начинание, което така и не сме осъществили. Бог ни познава добре и Той ни дава силите да вървим през този живот. Ние трябва да се отървем от оправданията колко сме слаби и недостойни, колко грешни човеци сме. Това е вярно и никой не го оспорва, но също така е вярно, че щом Бог ни е избрал и повикал, и ни познава толкова добре, щом е готов да ни възложи задачи, значи ние сме способни да ги изпълним. Когато Бог ви е поставил, и пред вас стои голяма и неизпълнима задача, помнете това: Бог ви е призовал от майчината ви утроба, знае имената и способностите, слабостите и греховете ви, и е готов да ви използва. Вървете и вършете Неговата воля.

2. С какво сме екипирани? Когато Бог ни призовава да работим за Него, Той ни дава всичко необходимо, за да изпълним тази задача. **"Направи устата ми като остър меч, покри ме под сянката на ръката Си; и ме направи като лъскава стрела, и ме скри в колчана Си."** Пророк Исаия ни говори тук за оръжия и за борба, и става ясно това, което Библията твърди на почти всяка страница, че Бог не харесва света такъв, какъвто е, и иска да го промени. Бог не желае светът, който Той е създал, да съществува в сегашния си вид и затова ни призовава. Той иска да действа чрез нашите ръце и нашите крака, чрез нашите сили и умения. Оръжията, които е приготвил, са много специални. Той ни говори за меч и стрели. Тези, които се интересуват от история, знаят функцията на тези два типа оръжия. Тя е като на всяко оръжие - да рани или унищожи противника и съвсем естествено да спечели битката или войната. Разликата обаче е, че те са предназначени за различен тип битка. Когато използваш меча, трябва да си близко до своя противник, да си очи в очи с него. Стрелата има съвсем различна функция - тя

трябва да поразява отдалеч. И двете оръжия, за които говори пророкът, са много добре подготвени. Мечът е наострен и това го прави много по ефективен в борбата. Трудно е да се биеш с острие, което е затъпено. Когато мечът е остър, обаче, е достатъчен само един удар, за да разрешиш проблема. Същото се отнася и за стрелата. Стрелата е излъскана. Излъсканата стрела има аеродинамична форма. Самата стрела не създава затруднения при полета и може да стигне по-далеч. Бог ни подготвя за всякакъв вид битки - за близки и далечни, за лесни и тежки. Важно е обаче да знаем, че ние също трябва да се грижим за нашата екипировка, да държим меча си наострен и стрелите излъскани. Това става чрез ежедневната молитва и четене на Словото, чрез слушането на Божия глас и чрез събирането с други християни, което е Църквата. Ако искате да сте готови за задачата, за която Бог ви е приготвил, то тогава дръжте оръжията си в готовност. Не е трудно да се досетим, че борбата, за която Бог ни призовава, е да занесем благата вест за спасението и за Исус Христос до този свят. Трябва да сме готови да служим на Бога, когато ни повика, и да сме готови за борбата, на която Той ще ни изпрати. Важно и съществено е да не забравяме, че Бог е с нас. Бог не само ще ни прати на бой за Него, но и ще ни покрие под сянката на ръката си. Това е нещо, което трябва да ни дава сила. Ние не сме сами, а сме под сянката на Божията ръка. Никой и нищо не може да ни унищожи, защото ние живеем в сянката на Бога. Мислили ли сте за това или го забравяте - Бог ни пази от всякакво зло. И малките и нищожни проблеми, които ние често преувеличаваме, са малки спънки по пътя. Никой и нищо не може да ни нарани, защото Бог е с нас. Ние сме под сянката на Неговата ръка. Когато трудностите и провалите дойдат, помнете: даже когато сме в долината на мрачната сянка, Бог е с нас и ние сме под сянката на Неговата ръка. Нещо повече, борбата която сме поели, не е наша борба - ние сме скрити в колчана на Бога. Това много ясно идва да ни каже, че Бог не ни използва за всичко, а има специфични задачи. Ние сме част от Божия план за този свят и трябва да сме готови за времето, в което Бог ще ни повика да Му служим, и тогава трябва да сме остър меч и лъскава стрела и да напредваме с увереността, че Той ни пази и сме под сянката на Неговата ръка. И ако наистина сме смели да тръгнем след Бога, тогава Той ни казва: **"Ту си Мой слуга, ту си Израел, в когото ще се прославя."** Бог ни обещава, че ще бъдем истинският Израел, избраният, чрез когото Той ще се прослави. Ако сте верни на Бога, Той ще ви даде сили и екипировка, и сигурна защита, и ще се прослави чрез вас.

3. Нашата награда. Понякога нещата не са толкова лесни и отчаянието идва при нас: **"Но аз си казах: Напразно съм се трудил, за нищо и напразно съм изнурявал силата си,"** Понякога се чувстваме загубени и слаби, понякога се чувстваме ограбени и сами, даже и когато служим на Бога. Понякога надеждата ни се изпарява и ние не знаем накъде да поемем. В такива случаи винаги трябва да помним, че не са важни нашите усилия и нашите опити, че успехът ни не зависи от нас. Успехът на нашата мисия не зависи от нас, нито зависи от това, което виждаме. Не зависи дори от това какво казват хората за нашата работа. Успехът зависи от Бога - понякога сеем, за да жъне някой друг дълго време след нас. Но в случая не е важен нашият личен успех, нито дори успехът на църквата ни, а успехът на Божието дело. Това, доколко е била успешна мисията ни, може да бъде отсъдено само от Един Единствен и това е Бог. Мисията ни може да бъде оценена само от Този, Който ни е пратил на нея. Затова и Исая не спира дотам, а казва още: **"все пак, обаче, правото ми е у Господа и наградата ми е у моя Бог."** Нашето право е при Бога, Той е Който ни дава надежда, смисъл на живота ни. Нашата награда в края на краищата не е тук, нашето съкровище е на небето и там е наградата, която трябва да очакваме. Не благодарение на нашите усилия, защото **"нашата правда е като изцапана дреха"**, а благодарение на делото на Исус на кръста на Голгота.

4. Нашата цел. Каква е нашата цел? Щом Бог ни е поставил задача, трябва да имаме и цел, която да преследваме. Целта също е поставена ясно тук в този текст: **"И така, сега говори Господ, Който ме създаде още от утробата за Свой слуга, за да доведе пак Яков при Него и за да се събере Израел при Него (защото съм почтен в очите на Господа и моят Бог ми стана сила). Да! Той казва: Малко нещо е да Ми бъдеш слуга, за да възстановиш племената на Яков и за да възвърнеш опазените на Израел; ще те дам още за светлина на народите, за да бъдеш Мое спасение до земния край."** Ще повтора отново, че този текст е написан за Исус Христос и Той е идеалното изпълнение на всичко това, но тези думи значат много и за нас, за нашата задача и за това как служим на Бога. Бог ни е създал още от утробата за слуги, за Негови слуги, не за да изпълняваме нашите собствени планове на тази земя, а за да изпълним Неговия план. Това, че ние живеем така, както ни се иска, и така, както ние желаем, е съвсем друг въпрос. Аз вярвам обаче, че истинското предназначение на човека е да служи на Бога и след това на ближния, и че там се чувства най-щастлив. Опитайте и ще видите. Аз в моя живот съм го изпитал многократно и продължавам да го изпитвам. Служете на Бога, не на себе си, и тогава ще видите колко щастливи можете да бъдете, и същевременно Бог ще се погрижи за вас много по-добре, отколкото вие самите можете. И тогава, когато знаете, че Бог е Този, Който ще се грижи за вас, ще можете да се съсредоточите върху задачата, за която Той ви е призовал. Тази задача може да бъде много различна в детайлите, но в основното е тази, за която умря Исус Христос - **"да не погине нито един, но да има вечен живот"**. Бог иска да събере народа си при Себе Си и това е нашата задача, да търсим хората и да говорим за това какво Бог е направил за нас, за чудото на спасението и вечния живот. И тогава Бог ще ни направи светило, поставено на хълм, и виделина на народите. Исус Христос умря за нас и ни очисти от всеки грях. Той е спасението и единствената надежда на този свят. Нашият живот трябва да е свидетелство за това. Боли ли ви за хората, които си отиват от този свят и са обречени никога да не видят Бога? Ако да, значи сте на прав път, ако не, значи не живеете като християни и не сте станали истински служители на Бога. Бог иска да ни използва за свидетелство на този свят, за свидетелство за делото на Исус на кръста, и точно затова ние трябва да сме светлина на този свят и да следваме целта, за която ни е поставил на този свят.

Бог ни е призовал още от утробата на майка ни за свои служители, дал ни е необходимото снаряжение и ни е поставил задача. Успехът ни е гарантиран, ако заложим на Него. Исус ни дава правото и силата да победим, а наградата ни е запазена на небето. Остава да живеем живот, насочен към голямата цел на нашия Спасител - да не погине нито един и да бъдем светлина на народите. Нека Бог да ни помага да бъдем такива. Амин.